

Barcelona és bona si Rajoy hi ressona

Mariano Rajoy defuig Francisco Camps. De fet, el darrer any el president del PP tan sols ha visitat el País Valencià un dia, per les falles. Molt lluny queden els temps en què el gallec sovintejava la terra d'un Camps que ara no dubta a viatjar a Barcelona tant com calga per tal de fotografiar-s'hi. Com si en fora un fan.

El novembre passat Camps assistí a una convenció que el PP celebrava a Barcelona. Al setembre ja havia anat a la presentació d'Alicia Sánchez-Camacho com a candidata del PP català.

Cada març, per les falles, la conselleria de Solidaritat i Ciutadania activa els programes Volver i Avión Fallero. El seu titular, Rafael Blasco, espera a peu de pista un centenar i mig de valencians –i descendents– emigrats a Sud-amèrica ja fa anys. El 2011 potser convindria que l'aeronau fera escala a Madrid i recollira el president del PP, Mariano Rajoy, que aquest darrer any tan sols va arribar-s'hi un dia, el 14 de març, la vigília de la plantada dels cadafals fallers. De tan assidu al país com era, Rajoy ja semblava un valencià més. Avui, alguns fins i tot el consideren un emigrant.

Des que el 4 de setembre del 2009 se celebrà a la plaça de bous de València el sopar de suport al cap del Consell, Francisco Camps –tot just un mes abans el TSJCV havia arxivat el *cas dels vestits*–, Rajoy tan sols ha trepitjat un dia el territori valencià: el memorable 14 de març,

quan, a més de presenciar la mascletada de la plaça de l'Ajuntament, va clausurar la convenció sobre ocupació que el seu partit havia organitzat a la fira de mostres. Res a veure amb la promiscuïtat que caracteritzà la relació Rajoy-Camps abans de l'esclat del *cas Gürtel*. A la primera part de la legislatura en curs, del juny del 2007 al febrer del 2009, Rajoy va estar-se 19 dies al País Valencià. El darrer any, només un.

En aquests 365 dies ha passat de tot: les ramificacions *gürtelianes* han afectat el moll de l'os del PP valencià, fins al punt que s'investiga un possible finançament irregular. Aquestes connexions de la presumpta trama corrupta amb els caps visibles del partit al País Valencià van provocar la destitució de Ricardo Costa com a secretari general –malgrat l'oposició de Camps– i la seua suspensió de militància. D'una altra banda, el Tribunal Suprem, per unanimitat, va

acceptar els recursos de la fiscalia i del PSPV-PSOE, tot reobrint el maig passat la causa dels regals, un reenviament decretat per unanimitat dels cinc magistrats i que ben bé podria menar a un judici oral abans de final d'any. Finalment, la insistència de Camps a ser proclamat candidat no ha agradat a un Rajoy que ha insistit que no sospesa cap més opció, però que alhora ha ajornat els terminis de la designació formal de Camps com a presidenciable. El president valencià va forçar l'engranatge del partit per començar les vacances amb la candidatura a la butxaca, però el president estatal del partit va estimar-se més deixar-ho per a les acaballes de setembre. Una tàctica que només pretén guanyar temps, per si de cas la justícia acusa formalment Camps i el fa seure a la banqueta dels acusats, un motiu de gravetat suficient per a fer-lo descavalcar de la cursa per la reelecció.

Divendres passat, 27 d'agost, el PP valencià inaugurava el nou curs polític a Teulada (Marina Alta), amb un sopar de militants a què no sols no va assistir Rajoy, sinó que tampoc no va comptar amb la presència de Dolores de Cospedal, la secretària general del PP. Un acte, en definitiva, cenyit al PP valencià i amb què Camps pretenia erigir-se en candidat per aclamació. Encara més ara que José Joaquín Ripoll –el baluard del zaplanisme al sud del país, encausat des del juliol per cinc presumptes delictes greus en el marc del *cas Brugal*– ha dit que Camps és “el candidat natural” a la Generalitat Valenciana, una afirmació que porta implícit el sil·logisme segons el qual ell també ho és a la Diputació d'Alacant.

En realitat, Mariano Rajoy té ben poques raons per a retornar al País Valencià. El seu graner de vots és ara com ara un lloc inhòspit als seus interessos. No sols hi ha encausats Camps i Ripoll, sinó també el president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, el cercle de confiança del qual al·lega els seus problemes de salut per tal d'estalviar-li la incomoditat de seure a la banqueta dels acusats. Això ha dut els caps visibles del PP valencià a desplaçar-se a Barcelona i a Madrid, per tal de poder fotografiar-s'hi. El setembre i el novembre del 2009, per exemple, la cúpula valenciana va fer cap a la capital catalana amb motiu de la presentació

d'Àlicia Sánchez-Camacho com a candidata a la Generalitat i de la convenció “Propostes pel canvi”. En totes dues ocasions, el cap del Consell i del PPCV va fer treballar de valent els colzes per obtenir una instantània amb el líder del seu partit.

Camps ha passat de ser l'ull dret de Rajoy a ser una persona amb qui no li

estreta del partit i de la Generalitat Valenciana amb les empreses de la trama. Cada portada, cada nou titular de diari i cada evasiva de Camps ha provocat just l'efecte invers entre ell i Rajoy, que han passat de tenir una relació molt propera a veure's només de tant en tant.

Fou en sengles mítings a Elx i Gandia, on Rajoy va plantar cara a aquells que, des de les ones hertzianes, demanaven que no repetira com a president del PP després d'haver estat derrotat per José Luis Rodríguez Zapatero per segona vegada consecutiva. A Xàtiva, en un acte circumscrit al PP valencià –en aquest cas per agrair als interventors i apoderats valencians els bons resultats electorals–, Rajoy també hi va fer acte de presència. Visitava la Ciutat de la Llum a Alacant i la nova maqueta del port a Castelló de la Plana; visitava l'exposició dedicada a Sorolla a València i mesos després era als *boxes* del circuit urbà de fórmula 1... Rajoy fins i tot va ser proclamat candidat a la Moncloa a la fira de mostres de València, el 27 d'octubre del 2007. Ni a Madrid ni a Pontevedra ni a Sevilla ni a Toledo. A València.

Noves destinacions. En canvi, una repassada a la seua agenda de l'últim any –del 4 de setembre del 2009 al 4 de setembre del 2010– fa evident que el País Valencià ha passat de ser terra d'acollida a terra cremada. Rajoy defuig la fotografia al costat de Camps i s'aïlla en llocs més hostils electoral-

Rajoy no té cap problema a fotografiar-se amb la presidenta de la comunitat de Madrid, Esperanza Aguirre, també afectada pel *cas Gürtel*. En aquest cas, durant el tradicional sopar de Nadal que organitza el PP madrileny.

convé d'aparèixer de bracet. De la mateixa manera, Camps no ha dubtat a posar Rajoy entre l'espasa i la paret: va mirar de salvar el cap de Ricardo Costa de totes passades –contra les directrius emanades de Madrid–, a més de fer-li el buit en diverses reunions de la junta directiva estatal. En un dels moments de màxima tensió, Rajoy i Camps van reunir-se a Alarcón (Conca), per comptes de fer-ho a Madrid o València, un símptoma evident de la guerra freda que mantenen d'ençà que *Gürtel* va agafar volada. El president valencià insistia davant Rajoy que les acusacions contra ell eren infundades, però el curs dels esdeveniments ha demostrat la relació

A l'esquerra, a la festa del vi Albariño amb el president gallec, Alberto Núñez Feijóo; a la dreta, en una visita a una fàbrica de sabates, amb el líder del PP andalús, Javier Arenas. Tots dos i Dolores de Cospedal –a la pàgina del costat– són els barons territorials predilectes de Rajoy.

ment, en què és prioritari que millore els seus resultats –com Catalunya, Andalusia i Castella-la Manxa– i en d’altres en què s’hi sent molt més bé, com és el cas de Galícia i Castella-Lleó.

Fet i fet, les autonomies en què Rajoy ha estat més poc temps són aquelles en què els problemes interns del seu partit són més severos. País Valencià a banda, les Balears tampoc no l’han vist gaire –el dia de la proclamació de José Ramón Bauzá com a nou president del partit a les Illes i les dues jornades en què va tenir-hi lloc la reunió interparlamentària del PP–, però la seua absència més notable és a Astúries, on el partit pateix una divisió històrica, agreujada darrerament per l’intent d’un sector de la formació de situar l’ex-vice-president espanyol Francisco Álvarez-Cascos com a cap de llista el 2011.

Catalunya al cor. En efecte, la presència de Rajoy a Catalunya s’ha intensificat notablement. No sols ha visitat les quatre capitals de província, sinó que també s’ha arribat a Sant Cugat del Vallès, Sitges, Esplugues de Llobregat o a Deltebre. Ha participat en actes de partit menors alhora que assistia a celebracions populars molt concorregudes: a l’Aplec del Cargol de Lleida, a una botifarrada, a una sardinada o a la diada de Sant Jordi, per posar només alguns exemples. Alcía Sánchez-Camacho ha passat de

L’ex-presidenta del Congrés dels Diputats, l’aragonesa Luisa Fernanda Rudi, ja sap que serà candidata del PP a les autonòmiques del maig. A sota, a l’esquerra, José Antonio Monago, líder del PP extremeny, que sap que disputarà la presidència de la Junta d’Extremadura al socialista Guillermo Fernández Vara. Rajoy els fa costat.

ser una diputada més del centenar i mig que integren el grup popular al Congrés a una parella de fet de Rajoy, gairebé. El darrer any, el president del PP ha estat tretze dies a Catalunya, sense comptabilitzar actes purament formals com ara el funeral del militar John Felipe Moreno, mort l’1 de febrer a l’Afganistan.

Una situació homologable a l’andalusa i a la castellano-manxega, on Rajoy efectua visites reiterades amb la finalitat que aques- ta pluja fina amare

Amb la presidenta del PP manxec, Dolores de Cospedal, l’amistat és profunda. L’ha elevada a secretària general, número 2 del partit a l’àmbit estatal.

un electorat que mai no li ha resultat majoritàriament afí. Les enquestes, com a mínim a Andalusia, n’avalen l’estratègia.

Rajoy tampoc no té cap inconvenient a acudir a tot d’actes del PP madrileny. Ni la tibantor que presideix la convivència d’Esperanza Aguirre amb Alberto Ruiz-Gallardón ni tampoc la implicació de diversos alts càrrecs populars en el *cas Gürtel* no han evitat el suport entusiàstic del president del PP, que ara parla més amb Aguirre que no amb el

president valencià. Dimarts de la setmana passada, tot seguint un *modus operandi* diferent del que aplica a Camps, Rajoy confirmava Aguirre i Gallardón com a candidats als comicis del maig.

La indefinició envers Camps sobta en casos com el de l’obertura del curs polític a Teulada, un acte endogàmic que ha substituït també la tradicional trobada bilateral a les acaballes de l’agost entre els presidents valencià i murcià. De manera alterna, Pilar de la Foradada (Baix Segura) i San Pedro del Pinatar eren l’escenari del seu romanç particular. El *cas Gürtel* també ha fet que Ramón Luis Valcárcel se n’haja distanciat, de Camps. El president murcià va assegurar, públicament, que “Camps ha administrat el *cas Gürtel* de la pitjor manera possible” i que Camps va

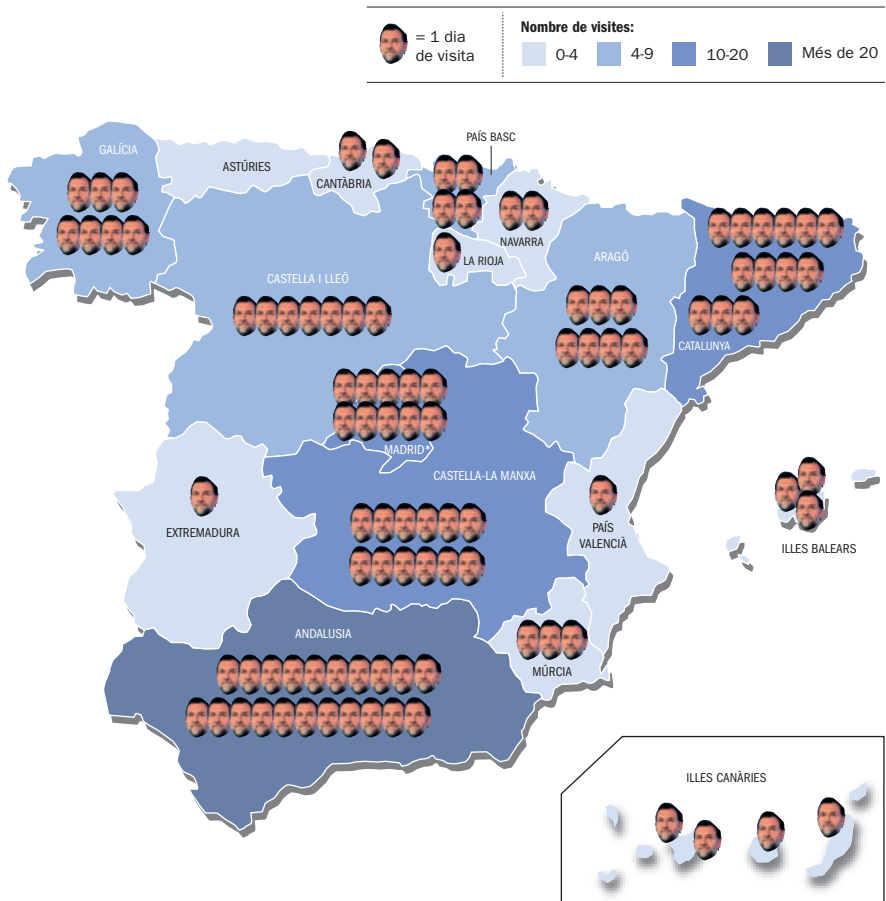
mostrar una “manca d’habilitat i un càl-

El vice-president canari, José Manuel Soria, també és ben tractat per Rajoy. Hi ha anat quatre dies, l’últim any. En aquest cas, en el decurs d’una visita recent a una fàbrica de formatges de Fuerteventura.

Un any intens, però no al País Valencià

Mariano Rajoy ha sovintejat Catalunya, alhora que ha deixat de visitar les comarques valencianes. A les illes Balears, la seua presència també hi ha estat escassa. S'hi recullen el nombre de dies que Rajoy ha visitat cada autonomia des del 4 de setembre del 2009.

* A la comunitat de Madrid, els actes comptabilitzats tenen relació, exclusivament, amb el PP autonòmic i la fundació FAES.

cul desencertat en els temps i en les explicacions”.

El maig passat, en reobrir-se el *cas dels vestits*, el president del PP del País Valencià va convocar un acte en commemoració del tercer aniversari de la victòria electoral del 2007. Una festa urgent que va esdevenir-se el 22 d'aquell mes i que anava indefectiblement lligada a la seua disposició —expressada sense embuts— de repetir com a candidat a la Generalitat l'any 2011. Ni Rajoy ni Cospedal, però, no van ser-hi. El primer va excusar la seua assistència per culpa de l'Aplec del Cargol, i va dir que no podia ser cada dia pertot arreu”. Rajoy va explicar a continuació que “Lleida és una província fantàstica” i que el PP de Catalunya ja “feia temps” que l'havia convidat a l'àpat en qüestió.

Dijous de la setmana passada, a punt de reprendre l'activitat política diària, Rajoy també va esquivar les preguntes sobre la seua absència a Teulada i va afegir que “en aquest moment el PP només treballa sobre la hipòtesi que Camps siga el candidat”. Una imprevisibilitat que lliga amb allò que ja va avisar durant l'última junta directiva del partit, una cita en què va fer saber que els candidats valencians —tots— s'escollirien “segons l'actuació de la justícia”. Si ho desitja, Rajoy té de temps fins a les falles, per enllestir les candidatures.

Víctor Maceda

Breus

Olor de primàries al PSPV-PSOE alacantí

L'ex-president de la Cambra de Comerç d'Alacant i ex-president de la Diputació pel PSPV-PSOE, Antonio Fernández Valenzuela, va reingressar recentment a les files socialistes, de què s'havia donat de baixa en accedir a la direcció cameral. El seu objectiu indissimulat era aspirar a l'alcaldia d'Alacant, i aquest desig va expressar-lo ras i curt la setmana passada, quan va anunciar que pensava concórrer a unes hipotètiques eleccions primàries per a escollir el candidat. Roque Moreno —secretari general local, ben relacionat amb Jorge Alarte però no amb la líder provincial

Fernández Valenzuela, molt conegut a Alacant, no reuneix el suport unànim del PSPV-PSOE.

del partit, Ana Barceló— també s'ha mostrat interessat a optar-hi. José María Perea, periodista de llarga trajectòria i ex-membre del PCE, ha sonat com a nom de consens, però a la fi tot indica

Pasqual Maragall, a favor d'un referèndum

L'ex-president de la Generalitat, Pasqual Maragall, a la Universitat Catalana d'Estiu s'ha mostrat a favor de convocar un referèndum a l'estil del proposat per Iniciativa en el mateix context de Prada. Seguint el model escocès, es tractaria d'una consulta que permetria més de dues opcions, concretament tres: “la independència, el federalisme o quedar-nos com estem ara”. El president Montilla va afirmar no haver-lo entès i, alhora, va manifestar que pressionaria el PSOE per aprofundir el model federalista i canviar la Constitució, si cal.